

Tiszavirágzás

Steiner-Utczás Mátyás

Tiszavirág a lelkem, nekem,
Fiatal tiszavirág, bizony.
S én csak várok, várok egyre,
Hogy végre újra virágozzon.

Évek teltek el mióta látok...
És mégis nekem ez nem elég,
Mert engem a víz behatárol,
S csak a parti róka int felém.

A kanyargós Tisza mostoha,
Most akarok virágozni!
Most kell lépnem, most, soha
Nem fogtok már hiányozni!

Ha! Mit ér az egész. Nem lehet,
Nem, meg kell várnom a többit.
Együtt megy ez, úgy kellene.
Egyedül nem lehet szökni.

Így hát várok, várok tovább,
Egy virágnak úgyis ez a sorsa,
Örök várás: csúnya korbács,
De én nem állok be a sorba.

Szükségem van rátok, bevallom
Nélkületek mit sem érek.
Kivirágzom, elhervadok, s
Csak megalázást, szégyent érzek.

Gyere el velem egy nyárdélután,
Le velem a Tisza-partra,
Hol felhő fut a szél után,
S a pusztaréten minden tarka.

Táncolunk majd, dalolunk majd,
S te boldog leszel újra végre,
Köszöntünk egy horgász úrnak,
S kifutsz velem az üres stégre.

S a lábunk a zöldes vízbe lóg,
S te súgsz nekem egy lila titkot.
Elhullik lassan egy vörös csók,
S én kérek tőled egy narancspirost:

Egy mandulafa tövébe
Ülj le velem szépen,
S csodálkozz el, kérlek, azon,
Milyen szép itt vélem!

Nézd! Virágom ezer mással virágzik
Egyszerre, s habár lehet kurták,
És szerinted egy kicsit csúnyák,
De én ezért a rózsá- napért élve élek!

2024. július 1.

Tisza-blooming

Steiner-Utczás Mátyás

A Tisza mayfly is my soul,
A young Tisza mayfly, it's true.
And I wait, wait for the day, dull,
When it blooms for the first time anew.

It's been years since I first saw
But it's not enough for me,
The water has a sharp claw,
And me only a sly fox sees.

The curvy Tisza treats me wrong,
I want to bloom this instant!
My goodbye won't be long,
And you all will cry like an infant!

Ah! What does it all matter?
I can't... I must wait for the others.
Me-- I shouldn't batter.
After all we're all brothers.

And so, I continue to wait,
That is the job of a flower.
Ever waiting, it's such a pain,
To stand in line I don't bother.

I confess: I need you guys,
I am really nothing without you.
If I bloom now, my flower dies,
And I feel shame, some humiliation, too.

Come with me on a summer evening,
Come with me to the Tisza beach
Where nothing has its meaning,
And we can count the stars, each.

The next day: we'll dance and sing then,
And you will be happy once more,
We will say hi to the fishermen,
And we run to the pier from the shore.

And our legs will dawdle in the green
water.
And you'll whisper me a purple secret,
We'll finish in a crimson kiss, orange
laughter,
And I ask you something bright red:

Sit down with me, my darling,
Under a fine almond tree,
And be fascinated by the charming
Mother Nature! It is so free!

Look! My flower blooms with thousands
At once, and it might be tiny,
And you might think it's ugly,
But this is the rose-day I lively live for!

1st of July, 2024

Götterdämmerung

Steiner-Utczás Mátyás

2025. january 1

Fog bears the night
Of the Day of the Rebirth.
Grown trees tall,
Many rows far -
Still, there's room for mirth.

White from hoar frost
Did the trees rock steady.
Star-less sky,
Hands left dry -
Still, this night is merry.

Lost in the darkness,
Artemis went to sleep.
Leaving the night
Bare of light -
Still, let humans cheer.

You left me, Artemis.
You left us in this smoking-gray.
Smells of smog
Mixed with fog -
Still, tonight, let us be gay.

Why all these shenanigans?
To obscure the eyes of many?
Trees don't tremble
From broken weather -
Few will fall, if any.

You can throw your tantrum, Gaia,
In a quiet and hurtful way:
Cheer lives
Where one gives -
No human joins your play.

For the future is brighter
No matter how much you blind us.
May you be
Too blind to see -
This foggy night is what will bind us.

You gods, you feel all high and mighty,
When empathy's the thing you lack.
Caught by bait;
A human trait -
Jams the bullet in your back.

I despise your child-like antics,
You can fight as much as you want.
Sucked out soul,
Filled out hole -
Oppressing humans is your flaunt.

But under oppression, humans bear.
Bear and bear, but we stand tall.
And as heated water boils,
Like overcharged Tesla coils
Will humanity cause your fall.

Götterdämmerung

Steiner-Utczás Mátyás

2025. január 1

Ködös az est, amin az
Újraszületés Napja kél.
Sok magos fa
Áll egy sorba -
Akkor is, boldog az éj.

Ahogy lengtek a fák
Csillogott águkon a dér.
Üres az ég
Üres a kéz -
Akkor is, vidám a nép.

Fénytelen keresve
Artemis lefeküdt.
Hagyva az estet
Sötétbe veszve -
Akkor is, ünnepeljünk.

Itthagytál Artemis.
Itthagytál minket a szürkébe.
Füst-vegyült köd
Rothadó dög -
Akkor is, ma úr a béke.

Minek a cselszövés?
Tán elfedni szemünket?
Fák el nem buknak
Legfeljebb aludnak -
Kevesen esnek, ha eldülnek.

Borulj ki, Gaia, nyugodtan
Ahogy mindig is szoktál.
Ott vidámság van,
Hol barátság van -
Drámázz csak egyedül tovább.

Mert a jövő szebb marad,
Akármit is cselekszel.
Könnyen lehet
Túl vak szemed -
Így lesz ember emberrel.

Ti istenek, magatokat magasnak hiszitek,
Holott bennetek együttérzés nincsen.
Csalin a cérna;
Az emberi példa -
Veti rátok a bilincset.

Mind gyerekesek vagytok
Harcoljatok hát nyugodtan tovább.
Kiszívott lélek;
Betölt egy léket -
Szép kis dísz, az ember szolgád.

De az elnyomott ember tűr.
Tűr és tűr, mint fagy a virágok.
És ahogy minden bűnös felel,
Mint túltöltött Tesla tekercs
Hozzuk el a bukásod.

Magamhoz veszem a szót

Steiner-Utczás Mátyás

Anyamadárként fogom a szót,
Villámként ugrik be ötletem:
Tojásból kikelt fekete rigó
Fiatal, gyöngéd és röptelen.

Nevelgetem, tanítgatom
Hozok neki ételt-italt bőven.
Boldog idő, felnőni hagyom,
Hogy egy nap elválhasson tőlem.

Az érdektelen anya, ki fiát
Kikelés után dobja ki a fészkből
Mondhat annak bárki imát,
Nem menekülhet az eséstől.

Elpusztul az, kínok kínja közt,
S dala nem hallatszik soha már;
Az anya megint újra költ:
A kis fekete rigó madár.

Magamhoz vettem a szót.
A feladatom: Vigyázzak reá.
"S majd ha elolvad a régi hó,
Szavammal az ég is megád,
S te majd repülsz, mint a madár
Otthonodat itthagysz,
s messzebbre szállsz, mint a láthatár."

2024. április 16.

I take the Word under my Wings

Steiner-Utczás Mátyás

I take the word under my wings as Mother
Bird,
The idea comes as lightning:
From an egg, a blackbird rises,
Young, and gentle, but grounded.

I'm raising it and teaching it,
I bring food and help all day.
Happy times, I let it grow up,
So one day we could part our ways.

There are mothers, who don't care
And shove their chick right out of the nest.
Here will not help earthly prayer,
No one could save it from the rest.

It dies a horrible death.
And its song will never be heard.
The mother will have some new chicks,
They'll forget it, the tiny little blackbird.

I took the word under my wings.
My job is to protect it.
"And when the old snow will be melting -
With my word - the sky will give its
blessing.
Like a magnificent bird, you will fly,
Leaving your home,
You'll fly farther, than the morning sky!"

13th of May, 2024

Sosem voltam

Steiner-Utczás Mátyás

Sosem voltam bántalmazó,
Hozzá nem nyúltam senkihez.
S a nép, az oly rágalmazó,
Úgy kezel, mint a pestisest,
Mint aki ruhát viselni rest.

Sosem voltam lusta fiú,
Mindig vakulásig dolgoztam.
Csak akkor voltam néha hiú,
Ha világomat gondoltam,
És el voltam a tornyomban.

Sosem voltam panaszkodó,
Csak mikor már belülről vetett
Szét a düh, a vörös kapaszkodó,
És a köztéren nem kaptam teret;
Hogy engem senki sem szeret.

Sosem voltam én nagy betyár,
Csak kényszerből loptam értéket.
Azt is visszaadtam, mert kijár,
Mert másnak sem adhatom éhségem,
Még ha nincs is hozzá érzékem.

Sosem voltam gyújtogató,
Csak hidegben gyújtottam tüzet.
Egyedül a falubeli új fogadó
Égett le miattam: a lelke büntet;
De a tűz minden nyomot eltüntet.

Sosem voltam véres gyilkos
Nem is gyilkoltam örömből.
Legfeljebb csak, mint cinkos
Töröltem a vért a törömről,
Meg néha a csupasz bőrömről.

Sosem voltam másra éhes,
Embert is csak ritkán ettem.
Arra is csak olyan képes,
Kinek barátja minden tetem,
És túl kedves a halottverem.

Sosem voltam boldog ember.
Sosem kellettem én senkinek.
Anyám örült, mikor elmentem,
Apámról nem tudok semmit sem.
Sosem voltam, nem is leszek.
Én innen már ki nem megyek.
Mert mi lenne, ha eldobnám
A lelkem, mielőtt felfognám:
Talán többet ártok,
Mintsem nyerek?

2025. április 2.

Másvilágban

Steiner-Utczás Mátyás

A világ most olyan más.
Egy fakó szellem-kép, egy hasonmás,
Mintha egy törött üvegen néznék át
Olyan más most a világ.

Nincs meg az, ami egykor volt;
Ami valaha élt az ma holt;
Egyszer lángot gyújt, máskor tüzet olt;
Hiába fut az idő, csonka marad a Hold.

Az igaz hamisnak tetszik;
Mint egy bokor, melyet tövig metszik,
S nem tudod kihajt-e még valaha
A bokor virága és önmaga.

S én ránézek a világra, az vissza rám;
Nézünk, bár egyikünk se lát.
Mint mikor nyáron dülöngnek a fenyőfák,
Meg hó borított ágai, pont, mint e táj...

Én pedig nézek, nézek tovább;
Kötél feszül a világ nyakán;
Az üres szemekbe nézek tovább;
Az pedig nem hörög tovább;
Leszállok a sámliról
És csendben megyek tovább.
Búcsúcsók, cimborák!

2024. nyara

Európa felett

Steiner-Utczás Mátyás

Felhős vagy ma Európa
Felhős, s én fentről
Tekintek takaródra
Erre a piszkos gleccserjégre, hóra.

Be vártam már, hogy újra lássalak,
S most újra itt vagyok,
De te meztelen tested takarod -
Bár itt-ott kilátszik selymes husod.

Tenger feletti tenger ez a táj,
A lelkem egyik otthona.
Azért figyelek rá,
Hogy ne csapjon meg ostora!

Itt harcoltak bolháid egykoron egymással,
Hatalmas szárnyakat növesztve
Verekedtek az égen, egyre,
És a te bőröd érezte súlyát.

Jaj, Európa, véredet szívjuk
Egyszer tényleg elpusztítjuk
S neked fáj majd
Nekünk már nem fog.

Ne add, hogy így legyen,
Ne teremjen a végzetem
Se neked, se másnak,
Se senkinek fiának.

Mert oly szép vagy!
Kár lenne bemocskítani
Tégedet
Egy-két randa bolha miatt.

2024. október 23.

Ima Jónáshoz

Steiner-Utczás Mátyás

Hozzád szólok most, Jónás próféta,
Hallgass meg, kérlek.
Tanácstalan vagyok és félek,
Segítséget kérek, mert neked
Nem ismeretlen ó-téma.

Elkezdett alattam a Föld remegni
És megijedtem, mert nem akartam,
Hogy ledőljenek váraim és falai.
Ezért jöttem a kápolnába,
Hogy tartsd meg őket,
Mert nélkülük nem állok.

Oly sok kérdésem van hozzád
Amire te tudod a választ,
De hiába, nem ad támaszt,
Mert mi van, ha tévedsz,
És könyved csak üres zsoltár?

Én akarok próféta lenni,
A szavakat hirdetni, de
Mi van, ha beszélek, de nincs hangom?
Mi van, ha van hangom, de nem hallják meg?
Mi van, ha meghallják, de nem fogják fel?
Mi van, ha felfogják, de nem tartják meg?
Mi van, hogyha megtartják és kiállnak érte, de hiába, mert nem ér el semmit sem?

Én a Messiás szeretnék lenni,
Meg akarom menteni a világot,
És ezért akár az életem is feláldoznám,
De nem tudom, hogyan kell...

Mert, mondd, ó, Jónás,
Kivirágzott-e valaha Ninive?
Volt-e értelme annak, amit te véghez vittél?
Csak rosszabbnak tűnik, mint előtted volt.
Te elmentél, s most itt vagyok én, én,
Ugyanott, ahol egykor te, te,
De mégis más, mert akkor más volt...

Én nem csak Ninivét szeretném megmenteni,
Hanem minden embert, pont úgy, mint Jézus,
De én nem vagyok az Istennek fia, még
Hozzád, Jónás, hozzád sem érek fel!

Hiszen egy világban, ahol mindenki próféta
Ki hallgatna pont énrám?
Nézz rám!
Senki vagyok!
Mondd, mégis mit tegyek?
Csak azt ne mondd, hogy mind elveszett!

.....

2024. július 14.

Légtánc

Steiner-Utczás Mátyás

Egyik este a szomszédban összejövetelre gyülekeztek a Radeczky-ék. Jómagam is ott voltam, mint a család régi ismerőse. Az este jól telt, az öreg Radeczky úrral váltottunk is pár szót az ország belpolitikai helyzetéről. Egyetértünk.

Ebben a pillanatban megzavarja beszédünket a huszonéves unokájának, Ilonkának a párja, Kovács Imre. Már nem emlékszem mit mondott pontosan, de a szavait Ilonkának intézte. Erre ő elejtette a poharát és sírva elszaladt.

S a pohár akkor megállt a levegőben. Vagyis... nem is állt meg, hanem csak lassan, alig észrevehetően haladt a talaj felé. Láttam, ahogy pár csepp pezsgő elbúcsúzott a többitől, hogy a maga útján menjen tovább, lefelé. A pohár csak esett, esett, esett tovább, és amikor a földre ért, hallottam, ahogy megérintették egymást, a föld és a pohár. Ebbe az érintkezésbe belemeregett az egész épület, a teljes városrész talán. Az üveg pattant egyet, mintha csak játszanának, ő és a rá ható erők. De aztán megint megcsókolta a padlót. És láttam, ahogy a gyorsvonat végighalad az üvegen, lassan, s hogyan ágazik el véletlen pontokon, több, kisebb vonattá, akár a villámlás. S maga mögött az üveg szilánkjaira bomlott, mintha csak jégen futna. Egy emberöltőbe telt e gyors válás. Semmi más nem hallatszott a teremben, csak a törés táblakarcoló hangja. És a szilánkok elváltak egymástól, akaratuk ellenére el lettek szakítva szeretteiktől. Éreztem a bőrömn, ahogy mind belecsapódnak a földbe, külön-külön, a saját útjukon, a padlóba belemélyedve. A pezsgő pedig felvette az új edénye alakját és onnan minden, ami tudott csak menekült, ahogy előntötte a szobát azon a fél négyzetméteren. Micsoda jajgatás volt, igazi siratóének. A szilánkok sírtak meg nem állva a csúf csatamezőn, hol elestek mindnyájan.

Fülsiketítően fájdalmas volt ez a jajgatás. E sírást én hallottam csupán, meg Kovács Imre. És talán ezt hallgattuk volna az idők végezetéig, ha nem jön egy pincér és nem takarítja fel az egykori pezsgőspohár csonka vázát.

2024.